

десять гднни возрастъ, като расточи, бащино-то си имѣніе, мучно му бѣше да ся вративъ Парижъ сосъ малый свой братъ, гдѣ-то сѣдеше нихна-та майка; не имаше человѣка кой да му помогне: сосъ все то не бѣ обаче загубилъ дерзновеніе-то: хвана сосъ наемъ едни кола за братаси, кой неможеше юще да струва далечно путешествіе, а онъ варвеше подиръ кола-та, колко-то держаха сили-те му, не му бѣха остали за иждивеніе въ путешествіе-то по вече отъ осемнадесять франгы, бѣше и зима: неговый братъ бѣ облеченъ сосъ една тонка дреха, и трепереше отъ студъ отъ горѣ на кола-та: Седенъ ся грижаше по вече за брата си нежелн за себе си. За то соблече своята си дреха, и облече брата си. Тая добродѣтель, тая братска любовь привлече и побуди вниманіе-то на всычбы-те спутншественницы. За то коларь-атъ му стори мѣсто при себе си, и го туре та сѣдна. Едно дѣ-те кое има такова добродѣтель, треба да стане честный человѣкъ, и стана воинстнину. Намѣри майка си въ бѣдно состояніе. Стори, що можаше за да я утѣши. Научися Архитектура, сѣче камени и ся прослави сосъ трудовете си зацо отъ придо-бытока що земаше отъ това художество, сосъ нѣ-кое останіе отъ бащино-то му имѣніе, умножиси имѣніе-то и отъ него отряди една годишна запла-та за майка си, коя-то бѣ ся отдалечила у единъ монастырь, гдѣ-то умрѣ, благословлюща сына